

чни издания.¹⁹ В сравнителен план ще посочим, че в навечерието на Освобождението само в сливенското читалище пристигат: 3 френски списания, 1 немско, 4 руски и няколко чужди вестника.²⁰ Затова не е необичайно, че във в. „Българско знаме“ непрекъснато се цитират в. „Дейли Нюз“, „Таймс“, „Голос“, „Новое время“, „Алгемайне цайтунг“, „Економист“ и др. Преводите очевидно са правени от редакторите, както и от Илия Йовчев, М. Икономов и др. възпитаници на руски и западноевропейски университети, които със сигурност имат достъп до голяма част от публикациите в чуждата преса.

„Английски интриги“ е реакцията, която съзираме в коментар на вестника по повод становището на търновския кореспондент на в. „Таймс“. Последният предизвикателно нарича южнобългарските депутати „румелиотски господа“ и откровено призовава да напуснат старата българска столица, тъй като пречат на тези от Княжеството да „осъществят благодеянията, които Берлинский трактат постави в ръцете им“.

Във в. „Българско знаме“ доста често се цитира бележитият английски публицист и историк Едуард Фрийман, при това най-често като критик на балканската политика на Великобритания. Подобна политика - счита той - като морал е чужда на същността на християнството, освен това е недопустимо човечеството да се „явява само като една маловажна жертва, която може разумно да ся принесе на жертвеникът на всеуправляващият интерес...“²¹

Заслужава да се отбележи и стремежът за обективност по страниците на изданието, постигната с цената на опити за един по-задълбочен и безпристрастен анализ на фактите. В брой 2-ри от 17 февруари 1879 г., е поместено стихотворението на П. Р. Славейков „Към Англичаните“, посветено на паметта на княз Вл. А. Черкасски. В него категорично е изразено отношение към официалната политика на Англия с красноречивите думи: „На християнството в укор/ Да държите нас в окови/ В стыд на кръста и позор!“ Същевременно поетът изразява дълбокото си уважение и признателност „от всички Български народ“ към „онези човеколюбиви души и истинно благородни синове на Албион, които не се посвениха да изобличат криволичивата и своекористна политика на някои от държавните си мъже.“²² Същата прецизност и разграничение в позициите на английските политически кръгове съзираме и в статията на П. Иванов, изпратена от Ст. Загора. Написаното, което очевидно не е повърхностен памфлет, потвърждава разделението, по което се отличават „европейските благоразумни люде от „твърдосърдечните лордове“, които не признават правото на славяните на свободен живот, „тъй както латинските и тевтонските племена“. Като защитава правото на българите на